

Elia – nummer två

Profetiska kännetecken

Jeff Pippenger

2023-09-27

I den föregående artikeln identifierade vi Elia som en symbol. I överensstämmelse med William Millers regler kan ”symboler” ha mer än en betydelse. Därför kan Elia som symbol också representera en del av den dubbla symbolen Elia och Mose. Den dubbla symbolen Elia och Mose löper genom hela Uppenbarelseboken, och att vara osäker på vad denna dubbla symbol representerar är att vara osäker på det budskap i Uppenbarelseboken som avförseglas strax innan prövotiden avslutas. Av denna anledning kommer vi nu särskilt att behandla vissa profetiska kännetecken som identifieras med symbolen Elia.

Vi har tre främsta vittnen för att fastställa dessa profetiska kännetecken. Dessa vittnen är profeten Elia, Johannes Döparen och William Miller, vilka inspirationen identifierar som utbytbara symboler.

”Tusenden leddes till att omfatta den sanning som predikades av William Miller, och Guds tjänare uppväcktes i Elias ande och kraft för att förkunna budskapet. Liksom Johannes, Jesu förelöpare, kände de som predikade detta allvarliga budskap sig manade att sätta yxan till trädets rot och uppmåna människor att bära frukt som hör omvändelsen till. Deras vittnesbörd var ägnat att väcka och djupt påverka församlingarna samt uppenbara deras verkliga karaktär. Och när den högtidliga varningen att fly undan den kommande vreden ljöd, tog många som var förenade med församlingarna emot det helande budskapet; de såg sina avfall, och med omvändelsens bittra tårar och djup själsångest ödmjukade de sig inför Gud. Och när Guds Ande vilade över dem, hjälpte de till att låta ropet ljuda: ’Frukta Gud och ge honom ära; ty stunden för hans dom har kommit.’” Early Writings, 233.

Elia, Johannes Döparen och Miller fick en särskild ande som vägledde och präglade deras verk. Deras vittnesbörd var ”beräknat att väcka och mäktigt påverka församlingarna och uppenbara” dessa församlingars ”verkliga karaktär”. Vare sig det var på Ahabs tid, Johannes Döparens tid eller William Millers tid, ägde de församlingar som de tilltalade alla en laodiceisk blindhet som var så djup och mörk att budskapet måste vara lika direkt som att lägga en ”yxa till trädets rot”. Det innefattade tillkännagivandet om nådatidens avslutning, vilket i Johannes Döparens fall var varningen för ”vreden” som stod ”för dörren”. Millers budskap att förkunna: ”Frukta Gud och ge honom ära; ty stunden för hans dom har kommit”, var också en varning för den kommande vreden.

”Johannes röst höjdes som en basun. Hans uppdrag var: ’Förkunna för mitt folk deras överträdelse och för Jakobs hus deras synder’ (Jesaja 58:1). Han hade inte erhållit någon mänsklig lärdom. Gud och naturen hade varit hans lärare. Men det behövdes en som kunde bereda vägen framför Kristus, en som var tillräckligt frimodig att låta sin röst höras såsom de forna profeterna och kalla det fördärvade folket till omvändelse.” Selected Messages, bok 2, 148.

Elia befälde sin generation att den dagen välja om de ville tjäna Gud eller Baal, och den generationen svarade inte ett ord, vilket är liktydigt med att välja Baal.

”Aldrig har det funnits ett större behov av trogna varningar och tillrättavisningar samt av nära, rättframt handlande än just i denna tid. Satan har stigit ned med stor makt, eftersom han vet att hans tid är kort. Han översvämmar världen med behagliga fabler, och Guds folk älskar att få höra sådant som smeker öronen. Synd och ogudaktighet avskys inte. Jag visades att Guds folk måste göra fastare och mer beslutsamma ansträngningar för att tränga tillbaka det tilltagande mörkret. Guds Andes ingående verk behövs nu som aldrig förr. Avtrubningen måste skakas av. Vi måste vakna upp ur den slöhet som kommer att bli vår undergång, om vi inte står emot den. Satan har ett mäktigt, behärskande inflytande över sinnena. Predikanter och folk är i fara att befinna sig på mörkets maktens sida. Det finns nu ingen sådan sak som en neutral ställning. Vi står alla antingen tydligt på det rättas sida eller tydligt tillsammans med det orätta. Kristus sade: ’Den som inte är med Mig är emot Mig, och den som inte samlar med Mig, han skingrar.’” Testimonies, band 3, s. 327.

Johannes kallade ”den urartade nationen” i sin historia ”ett huggormars släkte”. Milleriterna identifierade slutligen den urartade nationen i sin historia som Babylons döttrar. Vare sig Elia, Johannes eller Miller var någon av de tre teologer. De var alla kallade från det vanliga livets led.

”Sanningen sådan den är i Jesus, sådan den förkunnades av Honom när Han var höljd i det moln som liknade en sky, är visshet och sanning i denna vår tid, och kommer lika visst att förnya mottagarens sinne som den har förnyat sinnen i det förflutna. Kristus har förklarat: ’Om de inte hör på Mose och Profeterna, låter de inte övertyga sig ens om någon uppstår från de döda.’ (Luk. 16:31).”

”Som ett folk måste vi bereda Herrens väg, under den helige Andes överordnade ledning, för evangeliets utbredning i dess renhet. Strömmen av levande vatten skall fördjupas och vidgas i sitt lopp. På alla fält, både nära och fjärran, skall män kallas från plogen och från de vanligare affärsmässiga yrken som i hög grad upptar sinnet, och undervisas i gemenskap med män som har erfarenhet – män som förstår sanningen. Genom Guds mest underbara gärningar skall svårigheternas berg röjas undan och kastas i havet. Låt oss arbeta såsom sådana som har erfarit sanningens kraft, sådan den är i Jesus.

”Under denna tid skall en rad händelser äga rum som kommer att uppenbara att Gud är situationens herre. Sanningen skall förkunnas med klart och otvetydigt språk. De som predikar sanningen skall sträva efter att bevisa sanningen genom ett välordnat liv och en gudfruktig vandel. Och när de gör detta, kommer de att bli mäktiga i att förespråka sanningen och i att ge den den fasta tillämpning som Gud har gett den.

”När de män som har känt och undervisat sanningen vänder sig till mänskligt förstånd och till vilseförda sinnen utdelar sitt eget fat av fabler, då är det hög tid för dem som en gång har varit arbetare i evangelisationsarbetet men som har dragits bort till ledningen av restauranger, livsmedelsbutiker och andra kommersiella verksamhetsgrenar att träda in i ledet, flitigt studera sina biblar och, med Guds ord i handen, utdela bibelsanningen, den andliga födan, i samverkan med de himmelska änglarna. Detta verk ropar nu högt efter arbetare med gudomligt uppdrag.

Allmakten kommer då att säga till svårigheternas berg: Bli borttaget och kastat i havet.”
Paulson Collection, 73, 74.

Elia, Johannes och Miller var, och representerar därför, män som kallas från de ”vanligare” ”yrkena”, ty ”de män” som tidigare hade undervisat i sanningen ”vänder sig till sist till mänskligt förstånd och tilldelar förvillade sinnen sin egen rätt av fabler.” De vanliga män som kallas skall ge ”den säkra tillämpningen” av den bibliska profetian såsom ”Gud har givit den.” Två gånger identifierade syster White i avsnittet ”berg” som ”svårigheternas berg.” Dessa mäns verk innefattade att jämna ut ”vart berg.” Det verk som utförs av de vanliga män som kallades från ödmjuka omständigheters plog representerar arbetet med att identifiera den korrekta bibliska metodologin i kontrast till de rätter av mänskliga fabler som utdelas av tidens teologer.

”Johannes Döparens verk, och verket hos dem som i de sista dagarna går fram i Elias ande och kraft för att väcka folket ur dess likgiltighet, är i många avseenden detsamma. Hans verk är en förebild för det verk som måste utföras i denna tidsålder. Kristus skall komma en andra gång för att döma världen i rättfärdighet. Guds sändebud, som bär det sista varningsbudskap som skall ges till världen, skall bereda vägen för Kristi andra ankomst, såsom Johannes beredde vägen för hans första ankomst. I detta förberedande verk skall ’varje dal upphöjas, och varje berg sänkas; det krokiga skall göras rakt, och ojämna platser jämnas’, ty historien skall upprepas, och än en gång skall ’Herrens härlighet uppenbaras, och allt kött skall tillsammans se den; ty Herrens mun har talat det.’” Southern Watchman, 21 mars 1905.

De tre reformatörernas kännetecken, vilka identifierades av Jesaja, är att varje dal skall upphöjas, varje berg sänkas, det krokiga göras rakt och de ojämna platserna jämnas. Herrens väg, som bereds genom att dalarna upphöjs, bergen sänks och det krokiga görs rakt och de ojämna platserna jämnas, är de gamla stigarna.

En röst ropar i öknen: Bereden Herrens väg, gören en jämn väg i ödemarken för vår Gud. Varje dal skall upphöjas, och alla berg och höjder sänkas; det som är krokigt skall varda rakt, och stenig mark en jämn slätt. Och Herrens härlighet skall uppenbaras, och allt kött skall tillsammans se den; ty Herrens mun har talat. Jesaja 40:3–5.

När de tvistlystna judarna frågade Johannes döparen om han var den Elia som skulle komma, svarade han att han inte var det, men identifierade sig sedan med stället hos Jesaja.

Och detta är Johannes vittnesbörd, när judarna sände präster och leviter från Jerusalem för att fråga honom: Vem är du? Och han bekände och förnekade inte; utan bekände: Jag är inte Kristus. Och de frågade honom: Vad då? Är du Elias? Och han sade: Det är jag inte. Är du den profeten? Och han svarade: Nej. Då sade de till honom: Vem är du? så att vi kan ge svar åt dem som har sänt oss. Vad säger du om dig själv? Han sade: Jag är rösten av en som ropar i öknen: Gör Herrens väg rak, såsom profeten Esaias har sagt. Johannes 1:19–23.

Beredandet av ”Herrens väg” anger den metodik som änglarna ledde Miller att förstå och tillämpa för att bereda den bibliska förståelsen av den ”väg” på vilken människor skulle vandra. Varje ”berg” skulle sänkas, ty den bibliska profetians berg representerar sanningar som vid första anblicken förefaller alltför svåra att förstå. För att förstå det härliga heliga berg i Daniel kapitel

elva vers fyrtiofem, som nordens kung försöker erövra, måste man först identifiera det bokstavliga härliga heliga berget i Jerusalem, vilket profetiskt definierar det andliga härliga heliga berget. För att förklara det berg som benämns Harmagedon, vilket betyder Megiddos berg, måste man gå till det bokstavliga Megiddo. De profetiska svårigheter som framställs som svåra undanröjs när principen att början av en sak belyser slutet av en sak tillämpas.

Den metodologi som representeras av Jesaja, som åsyftas av Johannes och som framlades av Miller, upphöjer varje dal. Vare sig det gäller ”syndadalen” i Jesaja tjugotvå, ”de döda benens dal” i Heseziel eller ”Joshafats dal” i Joels bok, är det den metodologi som grundar sig på den rätta förståelsen av Kristi karaktär, sådan den framställs som Palmoni, den underbare räknaren, i den milleritiska historien, eller som Alfa och Omega, den underbare lingvisten, i vår historia, som upphöjer de profetiska sanningar som representeras i ”dalarna” i Guds Ord.

De krokiga ting som skall göras raka och de ojämna platser som görs släta representerar verket att rätta de seder och traditioner som används av ett laodiceiskt prästerskap för att upprätthålla sina förgiftade rätter av fabler. Elias verk identifieras särskilt såsom representerande den rätta bibliska metodologin i motsats till teologernas och prästernas fabler. Detta verk fullbordas av ”enkla män”, inte av de lärda prästerna och teologerna. Inom dessa tre vittnens profetiska kännetecken finns också det enkla faktum att den Elia som skall komma kommer att vara en man.

Den iakttagelsen kan tyckas oviktig, men när adventismens teologer söker upprätthålla sina fabler, har de tagit ett avsnitt från syster White där hon i futurum talar om en man som skulle komma i Elias ande och kraft, och de tillfogar sin egen förklaringsfabel och insisterar på att syster White talade om sig själv.

”Profetian måste uppfyllas. Herren säger: ’Se, jag skall sända er profeten Elia, innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer.’ Någon skall komma i Elias ande och kraft, [Se appendix.] och när han framträder, kan människor säga: ’Du är alltför ivrig, du utlägger inte Skrifterna på det rätta sättet. Låt mig tala om för dig hur du skall förkunna ditt budskap.’”

”Det finns många som inte kan skilja mellan Guds verk och människans. Jag skall säga sanningen så som Gud ger den åt mig, och jag säger nu: Om ni fortsätter att finna fel, att hysa en stridslysten ande, kommer ni aldrig att lära känna sanningen. Jesus sade till sina lärjungar: ’Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte bära det nu.’ De var inte i ett tillstånd att uppskatta heliga och eviga ting; men Jesus lovade att sända Hjälparen, som skulle lära dem allt och påminna dem om allt vad Han hade sagt dem.

”Bröder, vi får inte sätta vår förtröstan till människor. ’Hållen upp att förtrösta på människor, vilkas andedräkt är i deras näsa; ty vad är de att räkna för?’ Ni måste hänga era hjälplösa själar på Jesus. Det anstår oss inte att dricka ur dalens källa när det finns en källa i berget. Låt oss lämna de lägre strömmarna; låt oss komma till de högre källsprången. Om det finns någon punkt i sanningen som ni inte förstår, om vilken ni inte är överens, så undersök, jämför skrift med skrift, sänk sanningens schakt djupt ned i Guds ords gruva. Ni måste lägga er själva och era åsikter på Guds altare, lägga bort era förutfattade meningar och låta himlens Ande leda er in i hela sanningen.” Testimonies to Ministers, 475, 476.

”Någon skall komma i Elias ande och kraft: Dessa ord har av somliga felaktigt tillämpats på någon enskild person, om vilken man tänkte att han skulle träda fram med ett profetiskt budskap efter fru Whites liv och gärning. De tre stycken som utgör denna artikel med titeln ’Låt himlen vägleda’ är endast en liten del av ett anförande som Ellen White höll i Battle Creek, Michigan, på morgonen den 29 januari 1890. Då detta publicerades i Review and Herald den 18 februari 1890, bar det titeln ’Hur man bemöter en omstridd läropunkt’. Andra utdrag hämtade från denna artikel och använda i stor utsträckning för att fylla ut vissa sidor i denna volym återfinns på sidorna 23, 104, 111, 119, 158, 278 och 386. Artikeln har återgivits i sin helhet i Selected Messages 1:406–416, där den del som utgör utdraget med titeln ’Låt himlen vägleda’ återfinns på sidorna 412 och 413. När artikeln läses i sin helhet blir det uppenbart att Ellen White i detta uttalande, som gjordes endast lite mer än ett år efter Minneapolis-konferensen till en grupp i Battle Creek, talade om sin egen tjänst. Somliga hade blivit kritiska mot hennes verk. Lägg märke till att Ellen White i stycket som föregår det som återges i denna volym på sidan 475 säger:”

”Vi borde komma in i en ställning där varje meningsskiljaktighet blir upplöst. Om jag menar att jag har ljus, skall jag göra min plikt genom att framlägga det. Antag att jag rådfrågade andra angående det budskap Herren ville att jag skulle ge åt folket; då kunde dörren stängas, så att ljuset inte nådde dem till vilka Gud hade sänt det. När Jesus red in i Jerusalem, ”började hela skaran av lärjungarna att med hög röst glädja sig och prisa Gud för alla de mäktiga gärningar som de hade sett; och sade: välsignad är Konungen som kommer i Herrens namn; frid i himlen och ära i höjden. Och några av fariséerna i folkhopen sade till honom: Mästare, tillrättavisa dina lärjungar. Då svarade han och sade till dem: Jag säger er att om dessa tiger, skall stenarna genast ropa” (Luke 19:37–40).

”Judarna försökte hejda förkunnelsen av det budskap som hade blivit förutsagt i Guds ord.”

”Sedan hänvisar hon åter till sin egen erfarenhet:

”Profetian måste uppfyllas. Herren säger: ”Se, jag skall sända er profeten Elia, innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer” (Malaki 4:5). Någon skall komma i Elias ande och kraft, och när han visar sig, kan människor säga: ”Du är alltför ivrig, du tolkar inte Skrifterna på rätt sätt.” — Selected Messages, band 1, 412.

Att hon också syftade på sin egen erfarenhet framgår tydligt av det stycke som följer, där hon förklarar:

””Jag skall säga sanningen så som Gud ger den åt mig” Bilaga till Vittnesbörd till predikanter.

Det faktum att Ellen White måste bemöta teologernas och ledarnas fabler under sin tidsperiod utgör inget bevis för att hon identifierade sig själv som den ”man” som i framtiden skulle komma i Elias ande och kraft. Var finns något bevis för Ellen Whites många motståndare inom adventismen som angrep den metod för biblisk tillämpning som hon använde? När fick hon någonsin höra: ”du tolkar inte Skrifterna på rätt sätt”? Hon identifierar tydligt att det vid världens slut skulle finnas en rörelse av människor som skulle få kraft genom Elias ande och kraft, och det finns inget legitimt

sätt att hävda att hon ansåg att denna rörelse, den tredje ängelns höga rop, ägde rum vid den tid då hon profeterade om den framtida uppenbarelsen av Elias kraft. De laodiceiska adventistteologerna vill få sin hjord att tro att syster White ”hänvisade” till ”sin egen erfarenhet” som en uppfyllelse av profeten Elia, vilken skulle sändas före Herrens stora och fruktansvärda dag.

Se, jag skall sända er profeten Elia innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer. Malaki 4:5.

Ett profetiskt kännetecken hos Elia som en symbol är att han framställer en biblisk metodologi som motsätter sig de fabler från ett prästerskap som delar ut fabler om seder och traditioner. Hans verk med att bereda vägen (detta är vägen, vandren på den) fullbordas genom den bibliska metodologi som motsätter sig ett fördärvat prästerskaps läror. Och enligt de tre vittnena Elia, Johannes Döparen och Miller, åtföljt av syster Whites vittnesbörd om Elias då framtida framträdande, kommer han att vara en man, inte en kvinna. När Palmonis och Alfa och Omegas metodologi förstås korrekt, erkänns den inte endast som en samling bibliska regler för att tolka Skrifterna, utan som en avskrift av Kristi karaktär, vilken är hans härlighet.

Och Herrens härlighet skall uppenbaras, och allt kött skall tillsammans se den; ty Herrens mun har talat. Jesaja 40:5.

Kristi egen karaktär återspeglas i den metod som skall användas för att förstå hans Ord, ty han är Ordet.

”Guds lag i helgedomen i himlen är det stora originalet, av vilket de bud som inskrevs på stentavlorna och nedtecknades av Mose i Pentateuken var en ofelbar avskrift. De som kom till insikt om denna viktiga sanning leddes därigenom till att se den gudomliga lagens heliga, oföränderliga karaktär. De såg, som aldrig förr, kraften i Frälsarens ord: ’Förrän himmel och jord förgås, skall inte en enda bokstav, inte en enda prick i lagen förgås.’ Matteus 5:18. Guds lag, såsom en uppenbarelse av hans vilja, en avskrift av hans karaktär, måste bestå för evigt, ’såsom ett trovärdigt vittne i himlen’. Inte ett enda bud har upphävts; inte en bokstav eller prick har blivit ändrad. Psalmisten säger: ’För evigt, Herre, står ditt ord fast i himlen.’ ’Alla hans bud äro fasta. De stå fast för evigt och för alltid.’ Psalm 119:89; 111:7, 8.” The Great Controversy, 434.

Liksom de tio budorden är en oföränderlig avbild av Kristi karaktär, så är också reglerna för den profetiska uttolkningen en avbild av hans karaktär.

”Vi bör själva veta vad som utgör kristendomen, vad som är sanning, vad den tro är som vi har mottagit, vilka Bibelns regler är — de regler som givits oss från den högsta auktoriteten. Det finns många som tror utan någon grund på vilken de kan bygga sin tro, utan tillräckliga bevis beträffande sakens sanning. Om en tanke läggs fram som överensstämmer med deras egna förutfattade meningar, är de genast redo att ta emot den. De resonerar inte från orsak till verkan; deras tro har ingen verklig grund, och i prövningens stund kommer de att finna att de har byggt på sanden.”

”Den som vilar nöjd med sin nuvarande, bristfälliga kunskap om Skrifterna och tänker att detta är tillräckligt för hans frälsning, vilar i ett ödesdigert självbedrägeri. Det finns många som inte

är grundligt rustade med bibliska argument, så att de kan urskilja villfarelse och fördöma all den tradition och vidskepelse som har utgivits för att vara sanning. Satan har infört sina egna idéer i tillbedjan av Gud för att kunna fördärva enkelheten i Kristi evangelium. Ett stort antal av dem som bekänner sig tro den närvarande sanningen vet inte vad som utgör den tro som en gång för alla överlämnades åt de heliga—Kristus i er, härlighetens hopp. De menar att de försvarar de gamla gränsmärkena, men de är ljumma och likgiltiga. De vet inte vad det innebär att inväva i sin erfarenhet och äga kärlekens och trons verkliga kraft. De är inte allvarliga bibelstuderande, utan lata och ouppmärksamma. När meningsskiljaktigheter uppstår beträffande Skriftens avsnitt, faller dessa, som inte har studerat målmedvetet och inte är fasta i fråga om vad de tror, bort från sanningen. Vi bör inskräpa hos alla nödvändigheten av att flitigt rannsaka den gudomliga sanningen, så att de kan veta att de vet vad som är sanning. Somliga gör anspråk på stor kunskap och känner sig tillfreds med sitt tillstånd, när de inte har större iver för verket, inte mer brinnande kärlek till Gud och till de själar för vilka Kristus dog, än om de aldrig hade känt Gud. De läser inte Bibeln [för att] tillägna sig mærg och fetma för sina egna själar. De känner inte att det är Guds röst som talar till dem. Men om vi vill förstå frälsningens väg, om vi vill se strålarna från rättfärdighetens Sol, måste vi studera Skrifterna med ett bestämt syfte, ty Bibelns löften och profetior utgjuter klara strålar av härlighet över den gudomliga återlösningsplanen, vilka stora sanningar inte klart förstås.” The 1888 Materials, 403.

Att i verklig mening vara kristen innebär att vara lik Kristus. Avsnittet anger att vi ”själva bör veta vad kristendomen består i”. Det säger att vi ”bör veta” ”vad sanning är”. Vi ”bör veta” ”vad den tro är som vi har tagit emot”. Vi bör veta ”vilka Bibelns regler är — de regler som har givits oss av den högsta auktoriteten”. Att vara Kristuslik kräver att man vet vilka Bibelns regler är som har givits oss av den högsta auktoriteten. Utan dessa regler kan vi inte vara Kristuslika, ty de regler som har givits av den högsta auktoriteten är en avskrift av hans karaktär.

Ett annat kännetecken hos Elia är verket att bereda vägen för förbundets budbärare. Elia representerar det verk som fullbordas under en historisk period då ett tidigare utvalt folk blir förbigånget och ett nytt utvalt folk samtidigt blir utvalt. Historien framställer en reningsprocess som frambringar ett folk som representeras som ett rent offer, i kontrast till det tidigare orena utvalda folket.

Se, jag skall sända min budbärare, och han skall bereda vägen för mig. Och Herren, som ni söker, skall plötsligt komma till sitt tempel, förbundets budbärare, som ni har er glädje i. Se, han kommer, säger Herren Sebaot. Men vem kan uthärda hans ankomsts dag, och vem kan bestå när han uppenbarar sig? Ty han är som en guldsmeds eld och som valkares lut. Han skall sitta som den som smälter och renar silver, och han skall rena Levis söner och luttra dem såsom guld och silver, så att de kan bära fram åt Herren offergåvor i rättfärdighet. Då skall Juda och Jerusalems offergåva behaga Herren, såsom i forna dagar och såsom under gångna år. Malaki 3:1–4.

Johannes Döparen beredde vägen för Kristus att plötsligt komma och rena sitt tempel. Rensningen av templet i början och i slutet av Kristi verksamhet var en uppfyllelse av Malaki, kapitel tre. Johannes var den budbärare som beredde vägen för förbundets budbärare att rena Levi söner.

”Vid templets rening tillkännagav Jesus sitt uppdrag som Messias och trädde in i sitt verk. Detta tempel, uppfört till boning för den gudomliga Närvaron, var avsett att vara en åskådningsundervisning för Israel och för världen. Från evighetens tider var det Guds avsikt att varje skapad varelse, från den strålande och heliga serafen till människan, skulle vara ett tempel för Skaparens inneboende. På grund av synden upphörde mänskligheten att vara ett tempel för Gud. Förmörkat och befläckt av det onda uppenbarade människans hjärta inte längre den Gudomliges härlighet. Men genom Guds Sons människoblivande fullbordas himlens avsikt. Gud bor i mänskligheten, och genom frälsande nåd blir människans hjärta åter hans tempel. Gud avsåg att templet i Jerusalem skulle vara ett ständigt vittnesbörd om den höga bestämmelse som står öppen för varje själ. Men judarna hade inte förstått betydelsen av den byggnad som de betraktade med så stor stolthet. De överlämnade inte sig själva som heliga tempel åt den gudomlige Anden. Förgårdarna i templet i Jerusalem, fyllda av larmet från ohelig handel, framställde alltför sanningsenligt hjärtats tempel, befläckt av köttsliga lidelsers närvaro och oheliga tankar. När Jesus renade templet från världens köpare och säljare, tillkännagav han sitt uppdrag att rena hjärtat från syndens orenhet, — från de jordiska begären, de själviska lustarna, de onda vanorna, som fördärvar själen. ’Och Herren, som I söken, skall plötsligt komma till sitt tempel, förbundets ängel, som I åstunden; se, han kommer, säger HERREN Sebaot. Men vem kan uthärda den dag då han kommer, och vem kan bestå när han uppenbarar sig? Ty han är lik en guldsmeds eld och lik en tvättvålares såpa. Han skall sitta såsom en som smälter och renar silver; och han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver.’ Malaki 3:1–3.” Messias, 161.

Johannes döparen var den budbärare som beredde vägen för att Kristus plötsligt skulle komma och rena sitt tempel, och William Miller fullbordade samma förberedelseverk för att Kristus plötsligt skulle komma till det allra heligaste den 22 oktober 1844.

”Kristi ankomst såsom vår överstepräst till det allra heligaste för att rena helgedomen, framställd i Daniel 8:14; Människosonens ankomst till den Gamle av dagar, såsom den framställs i Daniel 7:13; och Herrens ankomst till sitt tempel, förutsagd av Malaki, är beskrivningar av samma händelse; och detta framställs också genom brudgummens ankomst till bröllopet, sådan den beskrivs av Kristus i liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25.” Den stora striden, 426.

Johannes och Miller förebildade den rening som framställs av Malaki och som nu fullbordas i vår nuvarande historia.

”Profeten säger: ’Jag såg en annan ängel komma ner från himlen, som hade stor makt; och jorden upplystes av hans härlighet. Och han ropade mäktigt med stark röst och sade: Fallet, fallet är det stora Babylon, och det har blivit en boning för onda andar’ (Uppenbarelseboken 18:1, 2). Detta är samma budskap som gavs av den andre ängeln. Babylon är fallet, ’eftersom hon har fått alla folk att dricka av sin otukts vredes vin’ (Uppenbarelseboken 14:8). Vad är det vinet?—Hennes falska läror. Hon har gett världen en falsk sabbat i stället för sabbaten enligt det fjärde budet och har upprepat den lögn som Satan först sade till Eva i Eden—själens naturliga odödlighet. Många besläktade villfarelser har hon spritt vida omkring, ’så att de lär människobud som läror’ (Matteus 15:9).”

”När Jesus började sin offentliga verksamhet renade Han templet från dess hädiska vanhelgande. Bland de sista handlingarna i Hans tjänst var den andra reningen av templet. Så görs i det sista verket för att varna världen två särskilda kallelser till församlingarna. Den andre ängelns budskap är: ’Störtat, störtat är det stora Babylon, därför att hon har gett alla folk att dricka av sin otukts vredes vin’ (Uppenbarelseboken 14:8). Och i det höga ropet i den tredje ängelns budskap hörs en röst från himlen säga: ’Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte blir delaktiga i hennes synder och inte får del av hennes plågor. Ty hennes synder har nått ända upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar’ (Uppenbarelseboken 18:4, 5).”
Selected Messages, bok 2, 118.

De två tempelreningarna under Kristi tjänst och de två tempelreningarna i millerithistorien var uppfyllelser av Malaki kapitel tre och pekar framåt mot de två tempelreningar som började den 11 september 2001, då New York Citys stora byggnader störtades till marken genom en Guds beröring, och den mäktige ängeln i Uppenbarelseboken arton steg ned för att upplysa jorden med sin härlighet. Bland annat motbevisar detta den anrättning av fabler som Adventismens laodikeiska teologer serverar, vilka påstår att Ellen White var profeten Elia som skulle komma före Herrens stora och fruktansvärda dag. Den tempelrening som äger rum när ängeln i Uppenbarelseboken arton stiger ned började åttiosex år efter att Ellen White hade lagts till vila.

Johannes Döparen och hans lärjungar, Miller och milleriterna samt Future for America representerar de budbärare som bereder vägen för förbundets Budbärare att plötsligt komma till sitt tempel och rena det från dess vanhelgande skändning.

Elia representerar som symbol en man. Han representerar en man som är kallad från det vanliga livets gång och inte en prästlig teolog. Hans tjänst framställer den rätta bibliska metodologin, vilken består av de regler som givits av den högsta auktoriteten. Hans tjänst står i konfrontation med den nuvarande laodiceiska prästerskapets metodologi av fabler, seder och traditioner. Han bereder vägen för en reningsprocess som upprepar ett nytt utvalt folk ur kvarlevorna av ett utvalt folk som förbigås. Reningsprocessen är insatt i sammanhanget av att ske plötsligt.

Elia representerar också en tjänst och ett verk som Gud särskilt upprättar och identifierar som Guds exklusiva tjänst.

Vi kommer att påvisa detta i nästa artikel genom milleriternas historia.

Och det skedde vid tiden för frambärandet av aftonoffret att profeten Elia trädde fram och sade: Herre, Abrahams, Isaks och Israels Gud, låt det i dag bli känt att du är Gud i Israel och att jag är din tjänare och att jag har gjort allt detta på ditt ord. 1 Kung. 18:36.